

Dorius Jacobsen sigur frá, tá hann róði út av Vágseiði

Gamli rennistrongurin, sum Hans Jacob við Ósagarð og Sørin í Kunoy gjørdur vestur í Múlagjógv í 1902. Elin Weyhe er konan, sum situr í bátinum

Hetta var rákaleið, og varð sagt at sita og reka. Ríkið varð suður fyri Eiðið ella longur.

Báturin hjá mær og svágunum át “Fiskurin”, hann varð smíðaður í 1915. Svágirnir vóru Johan Augustinussen, Tummas Augustinussen og Augustinus Augustinussen. Johan gekk burtur við “Grace”. So var ein annar, hann át Jógvan Toftum, sonur Kal í Toftum, Jógvan hjá Kali. Hann var seinni maskinmeistari, og búði í Havn.

So var tað, at Royndin, trolarin sum vágbingar høvdu frá umleið 1920 til 1930, fór til Grønlands at fiska við báti. Magnus á Gørðunum kom til mín og spurdi, um vit ikki kundu lata teimum bátin, og vit skuldu fáa ein annan bát í staðin fyri. Vit fingi so henda, sum er til enn. Hesin er eitt sexmannafar, hin var fimmmannafar. Hann kom ongantið aftur úr Grønlandi.

Tann fyrra bátin, vit áttu, smíðaði gamli Poul Hammar, og tann seinna “Fiskin”, smíðaði sonurin Símun Hammer. Tað var ein deiligur bátur. Hann gjørdi so tryggjar bátar at sigla. Tann fyrri báturin kostaði 110 krónur. Tá vóru árarnar ikki liðnar, men stýrið var liðugt. Mastur og seglið høvdu vit eisini.

Tá báturin var liðugur, varð hann drigin oman á sjógv, róður vestur á sandin, og so drigin framvið Laxá vestur á Vatnið, róður eftir Vatninum, og so aftur drigin haðani og vestur á Eiðið.

Neyst og bátar

Á Eiðinum eru 28 neyst og toftir nú, nógvar toftir og nøkur fá neyst eru eftir. Soleiðis hevur tíðin broytt seg. Fimm neyst vóru sunnanfyri

vegin. Annars vóru hini framvið vegnum, og so høvdu teir lagt lunnar tvørturum veitina, sum var framvið vegnum, at draga eftir. Allir áttu neyst, okkara var nakað heimalaga.

Bátarnir vóru nógvir. Líðabrøður, Snekkjan, Fiskurin, Arabo - teir í líðini áttu hann. Minnist ikki allar. Tað vóru 28 neyst og toftir. Onkur meinti, at onkur hevði skipsbát har vesturi.

Kleivin

Eg róði út av Eiðinum áðrenn Kleivin varð betongað, og eg veit hvussu ringt tað var. Niðri í Kleivini var urð. Har vórðu lögð sex alin spír. Tey vórðu lögð yvir á ein stein og jarnkongar til at mæta. Inni í berginum á vestaru síðu høvdu teir sett ein kong eisini, og varð spírið bara lagt ímóti tí konginum. Tað ráddi um at vera lagaligur. Tá báturin kom oman á hetta spírið, var ein manshádd niður ímillum, niður á teir stóru steinarnar undir spírunum. Tveir stóðu so og hildu bátinum beinum, og tveir vóru altíð á skutfestuni. Um tað so var kavi ella regn, so settu teir seg niður, fyri ikki at missa bátin. Teir settu seg á helluna. Teir, sum sótu við skutfestuni vórðu bidnir um at halda væl við, meðan hinir fluttu seg, tí báturin skuldi skverast eitt sindur annan vegin. Ein maður tók um bakskutin til at beina honum varisliga á rätta vegin. Tað var ikki

so ógvuliga langt ímillum spírini, tað var bara so høgt niður ímillum. Niðri við sjógvin var eitt sindur frágari, har bar til at stíga á grót, og niðast lá ein fastur lunnur. Spír lógu ikki tvørturum allan vegin oman. Tað var nokk so fitt av hellu niðast, áðrenn tað langa spírið. Spírini lógu av helluni tvørturum urðina og niðan á. Lunnarnir lógu leysir, og teir vórðu lagdir og tiknir burtur aftur hvørja ferð drigið varð.

At lenda undir Kleivini

Tá lent varð undir Kleivini var umráðandi at vera varin, tí har kundi vera bakbrot. Tá sjógvurin kom ímóti Lágkletti, kundi hann sláa oman suðureftir á bakskutin á bátinum. Tað kundi við hvørt vera nokk so ringt at halda bátinum.

Men einaferð, eg hevði verið og fiskað og kom aftur, tá var betongað líka oman til sjós. Tað var betongað heilt skilagott. Nógvir lunnar vóru betongaðir fastir. Teir kundu ikki vera longri enn millum dekkini á bilinum, so bilurin slapp oman. Bilurin slapp so langt oman, at skutfestan rakk til at sete fast í lastina. Teir bóðu meg vælsignaðan koma oman at taka bátin upp. So koyrði eg spakuliga, og teir hildu bara bátin beinan. Eg kundi koyra eftir sløttum betongi. Um hann kom á endan á lunnunum, so fór hann niðurav.

Nakað niðanfrá var ein stór hella suðureftir, og vántaðu teir at

veður varð dagin eftir, lögdu teir nakrar lunnar suður á helluna, og tóku bátarnar suður á har. Varð ikki veður dagin eftir, tóku teir bátarnar heilt niðan í neystið. Tað var langt at draga.

Tann gamli trábanin

Tá eg róði út var tann gamli trábanin, sum Sørin í Kunoy gjørdi vestur í gjónna. Hann gekk bara so langt vestur, sum tað var beint, ikki inn í gjónna, so tað var nakað langt at draga haðani vit komu á land og til banan. Báturin varð fyrst tikin heim, og síðani varð fiskurin tikin heim í einum kassa.

Lenda í Múlagjógv

Tá lent varð í Múlagjógv var tað, sum undir Kleivini, ikki altíð tú slappst at beinanvegin. Tað kundi vera vera triggir bátar, sum bíðaðu eftir at sleppa til. Har kundu vit so bíða, meðan tað hivaði upp og niður við bergið. Fiskurin varð tyssaður upp á bond, og tá lógi vóru, lupu vit í land, og settu fast í teir føstu lunnarnar, ið har vóru. Tað kundi vera so ókyrt, at tað legði tvørtur um alla helluna vesturi í gjónni.

Ættir

Norðan var ring ærr vestanfyri. Landnyrðingur var besta ætt. Hann kundi vera eystan, men kom hann suður um eystan, so varð tað nakað ímóti, var ein vestalaga staddur. Tað kundi broytast so knappliga á

eysturætt.

Eg havi ikki verið við til, at vit ikki fingi lent aftur, men tað hendi onkuntið, havi eg hoyrt sagt frá. Eystan, landnyrðingur og landnyrðingur norðan vóru góðar ættir fyri vestan, men norðan liggur beint framvið. Tá so norðurrákið kemur, og tað er væl av vindi av norði, lívur einki, og tá kann tað verða brotasjógvur, men tá tað rekur suður, og ættin er norðan, er slætt.

Nógvir vindur kundi vera vestanfyri, tá hann var norðan í ættini. Tað kundu sita tveir og andøva, tá vit vóru vestanfyri, og tá vit komu heim higar, vóru tað onkrir smáir gráar á Sandinum. So góður var norðan her. Vit komu at landi fyri storm, og so var stilli á Sandinum. Norðan og beinur sunnan eru bestu ættir í Vági, men útsynningur sunnan er ring ætt.

Meta um líkindi

Ofta varð farið vestur í lýsingini, viðhvørt fyrr. Og so høvdu vit merki, so og so nógv breyt uttari boði, ja, so fóru vit ikki avstað.

Og so legði hann undir Kúluna. Tað var á Múlatanga. Har er ein serlig kúla. Tá tað legði undir kúluna, nei, nei, tá fóru vit ikki, sjálvt um ættin var.

1 centnari er hundrað pund, 50 kg.

Eiga tygum myndir, ið hava sambandi við útróður í Vági, hevði eg verið fegin, slapp eg at lána tær.